Сам във уединений двора.

И ако срещне зад сред двора
Млад, строен юноша, с лице
от зной и почернявало
и с дълъг път дълго изтощен опит.
„Заслужва ~~стопанинът на двора~~ дали не
Защото ти познато цвет!
Не си ли ти принцеса Лейла,*
Чиято слава от Ерек
До Кандахар се носи!
Отиваш ли във Багдад
С ~~керван~~ зорице от камили
Товарени с бисер и коруни.
Твой бащин трон богатства,
И ако ме Аллах запази
Да се завърна здрав и читав
~~Ще [illegible]~~
И ако ти се съгласиш
Да бъдеш моя, о [illegible]
За тебе ази ще съградя
Такъв сарай, що до днес
Под слънцето не е имало...!"
и принцесата отговори:
~~— Да бъде; но преди това~~
От теб Една услуга ~~[illegible]~~ искам:
Ти твойто лице покажи! —
„О сам това ли!" И завчас
Из под [illegible] си той ~~[illegible]~~ хвърля
~~[illegible]~~ зорна сребърна монета.
И почна със хънджар да [illegible]
неизвестните букви там.
Но трудно веч да я огради,
~~Защо~~ отдолу се показа ту-
~~Ту [illegible]~~ що [illegible] жалкава монета...
~~н~~ „Такваз е воля на Аллаха!
Било е дълг за звездица
Да вдигне ~~[illegible]~~ [illegible] на двама [illegible]
На могъщий Средиземански шах!
Прощавай! Всеблагий Аллах
Да те благослови.."
~~[illegible]~~ Царевнен
Върна се той — и изчезна.
Печално се завърна Лейла
А во своята сърд се заговори
И на сърцето ладе воля.

III

27 окт. Минаваха се дни след дни,
~~Без да~~ Но не отмина скръбта на Лейла...
~~Ва~~ своята дъщеря любима
Свърх могъщий Средиземанский шах
Звездите само от небето
Не смет за да я утешат. Но всичко, всичко от палатата
Не я развълнуваха и от сърдцето
На сладкогласните рабини —